

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul anual: 400 Lei.

Director: Dr. I. MATEIU

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Cuza Vodă Nr. 3.

Cenzurat.

Nr. 8662/1937 Pres.

† NICOLAE

*Din îndurarea lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop
al Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.*

*Iubiților cler și popor har și milă și pace dela Dumnezeu
Tatăl și dela Domnul Nostru Isus Hristos.*

*...Astăzi s'a născut
Cel fără 'nceput,
Cum au spus prorocii!*

Din colinda: „O, ce veste...”

Iubiții mei fii sufletești,

Negrăita bucurie a Crăciunului se revarsă din nou peste duhovniceasca holdă a sufletelor noastre. De zvonul tainic al acestei bucurii sunt pline astăzi casele noastre, bisericile noastre, inimile noastre; căci pretutindeni răsună vestea cea bună: „Astăzi s'a născut Cel fără 'nceput, cum au spus prorocii!” O poartă din casă 'n casă copii strădalnici; o cântă 'n biserici bărbați îmbătrâniți în cucernicie; o 'mprăștie în văzduh clopotele sfințelor noastre jăcașuri de 'nchinare.

Toată suflarea se bucură, toată suflarea cântă, toată suflarea și toată făptura laudă pe Domnul, care s'a milostivit și prin unul născut Fiul Său a scos la lumina vieții pe ceice „lăcuiau în laturea și umbra morții” (Isaia 9, 2), izbăvindu-i din păcat și din moarte.

Căci până la Hristos, iubiții mei fii sufletești, oamenii au viețuit sub cumplita sarcină a păcatului strămoșesc. Gârboviți sub povara lui, ei nu s'au mai putut îndrepta, nu și-au mai putut înălța privirea spre cer, ca să-și vadă limpede drumul chemării lor pe pământ. În această viața întunecată în care s'au așezat cei dintâi oameni prin propria lor neascultare, n'a străbătut decât raza de nădejde trimisă prin profeți de Părintele ceresc: că la plinirea vremii „Domn din cer” se va pogori pe pământ pentru a ridica sarcina păcatului depe sufletul omenesc și a-i da puțința să-și înalțe privirea și să-și îndrepteze pașii vieții spre împărăția fericirii în care fusese așezat, dintru început, de Ziditorul său.

Nădejdea 'n oameni poate să fie uneori zadarnică. Nădejdea 'n Dumnezeu însă nu înșală niciodată. Ea „nu rușinează” (Rom. 5, 5). N'a rușinat nici când ea s'a îndreptat către Domnul care avea să coboare din cer pentru a izbăvi, prin jertfa Sa, pe om din osânda păcatului.

Într'adevăr Domnul din cer s'a pogorit pe pământ. Pruncul dumnezeesc s'a născut în ieslea din Vifleem, a intrat deci în lume, ca să povățuiască lumea sub o zodie nouă. Lumea de sub păcat a 'nvăluit-o în har. A risipit întunericul prin lumina adusă din cer. A zdrobit puterea diavolului. Cu moartea Sa pe moarte călcând a dăruit lumii viață vecinică.

Iubiții mei fii sufletești! Și cea dintâi viață - în care am intrat prin naștere - și cea de a doua - în care am intrat prin botez - am primit-o în dar, dela Dumnezeu. „În dar sunteți mântuiți” - zice cu dreptate Sfântul Apostol Pavel. Nu pe urma vredniciei noastre deci, ci din nemărginita milostivire a Părintelui ceresc. Iar darul se cuvine a fi primit cu evlavie, cu mulțumită și cu însuflețită laudă; nu cu îndoială, cu necredință sau cu necugetată împotrivire. Cu ce vom răspunde dar dumnezeieștii milostiviri de care am fost învredniciți? Iată marea întrebare pe care se cuvine să ne-o punem mai ales astăzi, fie-

„Și le-a zis lor îngerul: nu vă temeți, că iată vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot norodul: că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi vouă semn: afla-veți un prunc înfășat, culcat în iesle.”

Luca 2, 10-12.

care întru cel mai curat cuget al său! Iar răspunsul la această întrebare ni-l îmbie obșteasca ectenie mică, rostită atât de des de slujitorii altarelor strămoșești: „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!” Lui să-l-o dăm, fiindcă El ne-a dăruit-o; Lui, fiindcă El ne-o cârmuește; Lui, fiindcă El ne-o mângăe; Lui, fiindcă El ne-o întărește; Lui, fiindcă El ne-o mântuește; Lui, fiindcă - e a Lui...

Dar atunci, ce mai dăm aproapei noastre, ce mai dăm neamului nostru, ce mai dăm Regelui nostru? O, dragii mei, cât de cumplit se înșală cineva crezând că-și poate închina viața lui Hristos uitând de datoriile cari izvorăsc din porunca Evangheliei „iar pe aproapele tău iubeste-l ca pe tine însuși” (Matei 22, 38)! Și-apoi, oare nu Hristos, Mântuitorul nostru, ne-a spus, că tot ce facem fratelui nostru - Lui îi facem? Oare nu El a spus ucenicilor Săi: „Întru aceasta vor cu- noaște toți, că ai mei ucenici sunteți, de veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 35)? Sau va crede cineva că poate iubi pe Hristos-Dumnezeul nostru pe care nu-l vede, fără să-și iubească pe aproapele pe care-l vede în fiecare zi (Ioan 4, 20)?

Sau socotește cineva că împlinește legea lui Hristos - închinându-i-se numai - și trădându-și neamul din care face parte? Ce socoteală necugetată ar fi aceasta! Căci toți suntem ai neamului și neamul este al nostru, al tuturor. O singură făptură suntem. Și precum nu este mântuire vecinică în afară de Biserică, așa nu este mântuire vremelnică în afară de neamul întru care ne-am născut. Ca fii credincioși ai aceleiași Biserici dreptmăritoare ne împărtășim din același păhar al jertfei Mântuitorului, iar ca fii credincioși ai aceluiaș neam ne împărtășim din păharul jertfelor acelorași înaintași, pe-al căror drum de iubitoare frăție se cuvine să umblăm.

Și iarăși, socotește cineva că-și poate sluji neamul fără să slujească - în toate clipele vieții sale - pe Regele lui; că-și poate iubi țara, fără să iubească, din toată vârtutea inimii sale, pe celce o cârmuește cu credință și jertfelnicie, purtându-i de grije ziua și noaptea?

Nu, iubiți credincioși. O asemenea socoteală tot greșită este? Noi „ne suntem mădulare unii altora.” Suntem un trup, dela cel mai mic până la cel mai mare. Noi suntem ai Regelui, Regele e al Țării, Țara e a Neamului, iar Neamul e al lui Hristos, cum a lui Hristos este lumea toată. E a Lui, căci El a zidit-o; e a Lui, căci El a mântuit-o. E a Lui, căci El a învăluit-o în iubirea Sa fără de margini, ca întru această iubire să viețuiască până la sfârșitul veacurilor, spre a se face vrednică și de fericirea de acum și de cea care va să vină.

După unele ca acestea, nu este greu, dragii mei, să pricepem, că suntem datori fiecare „să facem spre plăcere... fratelui și nu nouă să plăcem. Că și Hristos nu lăsa a făcut spre plăcere; ci precum este scris: ocările celorce te ocărăsc pe tine, au căzut peste mine”. (Rom. 15, 2-3). În lucrarea Sa izbăvitoare Fiul lui Dumnezeu a purces dela umilirea Sa, dela milostivirea Sa, dela iertarea Sa, dela iubirea Sa, dela jertfa Sa. Nu dela a oamenilor, nu dela a altuia. Așa să purcedem și noi întru strădania de a sluji fratelui, Regelui, Neamului, Țării și - prin aceasta - lui Hristos. Fiecare să înceapă deci cu iertarea sa, cu iubirea sa, cu jertfa sa. Ca să se poare în sufletele noastre și în mijlocul neamului nostru pacea și bună învoirea, pe care au vestit-o îngerii în noaptea sfântă, întru care s'a născut Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos și pentruca bucuria Crăciunului să se statornicească în inimile noastre, ferindu-le de toate patimile și de toate întinăciunile.

Spre această pace, spre această bună învoire între oameni și spre această bucurie întru Domnul să Vă siliți, iubiții mei fii

sufletești, în toate zilele vieții Voastre, nu numai la praznicul Crăciunului. Căci nu împăcare de-o zi și fericire de-o zi ne-a adus Mântuitorul.

„De aceea, frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt de bună laudă...” (Filipeni 4, 8) să le gândiți și să le faceți „și Dumnezeu păcii va fi cu voi”. (Filipeni 4, 9.)

Cu aceste părintești povățuiri și îndemnuri pe care Vi le trimite împreună cu toată dragostea mea, Vă împărtășesc arhierestile mele binecuvântări și rog pe bunul Părinte ceresc să Vă învrednicească a petrece sfintele sărbători ale Nașterii Domnului ca și ale Anului Nou și Bobotezii, în pace, în sănătate și în duhovnicească îndestulare — și a le ajunge întru mulți fericiți ani.

Darul Domnului nostru Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu Voi, cu toți.

Data în reședința Noastră episcopescă din Cluj, la Praznicul Nașterii Domnului, din anul Mântuirii 1937.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor

† NICOLAE

Episcop

PACE VOUĂ

Din adâncul celor douăzeci de veacuri dela nașterea Mântuitorului răsună an de an și clipă de clipă chemarea sfântă: „Pe pământ pace și între oameni bunăvoie”. Din pragul sfintelor altare Mântuitorul dă glas de îndemn, zi de zi și tuturor oamenilor: „Pace vouă”. Porunca aceasta este o strajă pururi neadormită la căpătâiul societății omenești, purtând o luptă dâră cu ispitele diavolului, concretizate în desmățul atâtor patimi omenești.

Această luptă o duce cu neodihnită tenacitate biserica, iar stegarii ei suntem și trebuie să fim noi preoții, păstorii turmei celei cuvântătoare.

Punând aceste considerații în cumpăna celei mai proaspete actualități, suntem nevoiți să constatăm că glasul evangheliei nu dă pretutindenea rodul său binecuvântat. Patimile omenești s'au deslănțuit în zilele din urmă cu o pornire vijelioasă parecă mai otrăvit ca ori și când. Și volbura aceasta a prins în mrejele ei în unele părți și pe slujitorii altarului. Se umple sufletul de amărăciune cetind că un preot, ispitit de păcatul lăcomiei materiale s'a sinucis, altul a fost atacat cu focuri de armă de un adversar politic, altul pentru interesele politice de partid s'a atins de banii bisericii, iar altul cocoțat pe tribunele politice de partid a fost bruscat de proprii săi enoriași.

În acest înțeles rolul preotului este fundamental greșit și condamnat. Biserica și slujitorii ei au obligația sfântă să fie chivernisitorii poruncii dumnezeiești de a face pace și bunăvoie între oameni. Mocirla patimilor politice curând se potolește și se clarifică, flacărele se domolesc, apa trece dar pietrele rămân.

Propagandiștii politici, cari cutreeră satele vânturând aceleași devize, același crez, aceleași principii de fericire obștească pentru toți, dar cu mijloace de ponegrire reciprocă, se scurg repede, rămân însă pietrele urei și a desbinării cu un lung cortegiu de frământări locale, cari anihilează orice pace și bună înțelgere între oameni.

Cum va putea preotul să împlinescă cu succes comandamentul evangheliei între credincioșii săi, când el însuși îl calcă și îl nesocotește?

Experiența vremilor pe cari le trăim ne poruncește categoric să ne întoarcem la rostul chemării noastre. Cuvântul sfânt al praznicului Nașterii Mântuitorului, să străfulgere adâncul sufletului nostru ca să-l punem integral în practică mai întâi noi preoții, fiind înainte de toate și mai presus de toate pildă de viață păstorilor noștri.

Pentru că pe urmele dezastrelor pe cari le lasă în urmă toate pornirile patimilor omenești, biserica are sarcina grea de a potoli valurile furtunoase și a reface liniștea și pacea între credincioși.

Când noi preoții vom fi pătrunși de acest comandament al evangheliei practicându-l pe toată linia, atunci putem nădăjdui că va veni o vreme, când biserica va fi pe deplin stăpână pe toate gândurile și pornirile enoriașilor ei, ea le va dirija toate acțiunile și atunci va fi adevărată pace și bunăvoie între oameni.

SEB. STANCA

„Hristos se naște măriți-l
Hristos din ceriuri, întâmpinați-l
Hristos pe pământ înălțați-vă
Strigați Domnului tot pământul
Și cu bucurie lăudați-l popoarelor
Că s'a preamărit.”

TAINA SFÂNTĂ

Între marile taine ale creștinismului cea mai adâncă este întruparea Fiului lui Dumnezeu. Ea este taina sfântă a grației divine, după Sf. Apostol Pavel. Căci, rămâne o vecinică întrebare de ce a trebuit să vină însuși Fiul lui Dumnezeu pe pământ, când ar fi putut mântui pe om prin un sigur cuvânt, cum l-a și creat?

Desigur, Dumnezeu putea face acest lucru, căci este atotputernic. Îl putea mântui pe om și pe altă cale, dar atunci omul n'ar fi avut nici un merit în mântuirea sa și după cum a greșit după facere, așa ar fi greșit din nou și după această mântuire, venită din afară. Dumnezeu a venit să-l mântuiască prin el însuși, l-a lăsat atâta timp să caute însuși mijlocul de mântuire, și, numai când nu l-a putut găsi nici într'un chip, trimite pe fiul său pe pământ să îmbrace chip de om, să se facă asemenea nouă și prin pilda vieții lui să ne învețe calea mântuirii. S'a pogorât pe pământ să caute oia cea perdută, să îndrepteze și să mântuiască pe cei păcătoși, să ridice pe cei căzuți, să ne sloboadă din jugul răului ce ne cuprinsese, ca un pânjenis de nestrăbătut, și să ne împace prin îndreptarea noastră cu legile cele vecinice ale dumnezeirii.

A mai venit pe pământ să rupă formalismul legilor vechi cari încătușeau rațiunea omenească, să-l scoată din negura neștiinței și dând curaj desnașdejdiei să-l îndrepte pe calea progresului. A venit pentru răscumpărarea și mântuirea omului. Aceasta mântuire nu se putea lucra perfect decât îmbrăcând Dumnezeu corp omenească, făcându-se asemenea oamenilor cu toate însușirile lor bune și rele. Și astfel Dumnezeu s'a făcut om pentru *cinstirea și înălțarea neamului omenească*.

Dumnezeu a dat neamului omenească multe porunci mântuitoare prin prorocii săi, dar aceia au rămas mai surzi la aceste porunci, pe cari i-a onorat cu acești profeți. I-a bătut cu toate bătăile posibile, cu potop, cu foc ceresc, cu invazii de dușmani, cu robii, cu foamete, cu ciumă, dar nu s'au îndreptat. A căutat să-i ridice prin binefaceri fără de număr, scoțându-i din robie, hrănindu-i cu mana în pustie, a lăsat să curgă lapte și miere în pământul făgăduinții, dar zadarnic.

Și când toate mijloacele de îndreptare prin voința omului au eșuat, a decis în înalta sa înțelepciune să trimită pe Isus Hristos, fiul lui Dumnezeu, să

ne învețe prin pilda vieții sale la o viață sfântă. A venit și ne-a învățat cum să făptuim și cum să vorbim. De nicăiri nu putem învăța noi cum să vorbim, cum să tăcem, cum să ne purtăm cu prietenii noștri, cum să ne comportăm când suntem încărcăți cu cinste, cum să ne purtăm când suntem loviți de soartă, ca dela Isus. Dela el învățăm cum trebuie să avem stăruință în lucruri bune, cum trebuie să înconjurăm păcatele. Urmând aceste povețe să poate stabili pe pământ pacea vestită de îngerii din ceriu. Dar cu toată pilda și jertfa lui n'au încetat complect nici azi războaiele, nici persecuțiile, nici pizma, nici invidia, nici minciuna, chiar nici la popoarele cari i-se închină lui. Sunt unele cari se mai hărțuiesc și azi pentru și în numele lui Hristos. Aceasta în general.

În viața particulară nimeni nu este mulțumit cu starea sa, fiecare vrea să fie mai mult decât strămoșii săi. Casele bogăților sunt pline de neliniște, iar colibele săracilor sunt pline de grija zilei de mâine. Da, căci pacea și fericirea lui Hristos nu o poate crea nici intelectualul, nici neprihănitul, nici robul, nici împăratul, nici credinciosul, nici preotul, decât întrebându-se la fiecare pas, care este pilda lui Isus Hristos pentru cazul meu. Lucrând după pilda lui și nu după relativa noastră cuminenție, am putea deveni buni, iubitori, fericiți și cinstiți și astfel *pacinici* cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu.

Două căi ne poartă în viață: una a lumii și alta a lui Isus. Pe cea dintâiu cale întâlnim lume multă, grăbită și îngrămadită de frica să nu întârzie dela împărțeala darurilor pământenești. Pe cealaltă cale umblă Isus singur, sărac și părăsit, însoțit doar de umbra adevărilor sale eterne. Ar fi ușor să-l găsim, dacă n'am căuta plăceri, lux și recunoștința oamenilor.

Și dacă astăzi nu-l putem găsi pe Hristos, vina este numai a noastră, a oamenilor, cari refuzăm să primim cu cuviință învățăturile și pildele lui, dintre cari cea mai mare și mai puternică este iubirea lui nemărginită față de oameni.

Într'atâta a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat și pe unul născut Fiul său, trimițându-l la muncă și la trudă, la moarte chiar, când l-a îmbrăcat în chip de om. Prin această întrupare s'a creat cea mai mare legătură între om și Dumnezeu.

Cei-ce ați fost în amare năcazuri, în lipsuri și obidiri, în

persecuții și năpăstuiți, sau cei ce ați suferit eroic pe câmpiile de luptă, bătaia grea a armelor ucigătoare, ați simțit desigur, că cel din urmă care rămânea lângă om în ceasul desnădejzii era Dumnezeu. Să ne gândim deci vecinic la El și în zile bune, lucrând faptele sale mărețe, iar în zile de restriște căutând pacea sa cea dulce și răcoritoare, care coboară în fiecare an în noaptea Crăciunului pe raze de lună, între făclii aprinse, în lumea creștinilor.

Dr. V. SAVA

Vers religios

Îți mulțumim ție
Fecioară Marie
Cea precurată
Și nevinovată
Că tu ne ai scăpat
Din greul păcat
Cu nașterea ta.
Ție îți cântăm
Și veseli strigăm
Bucură-te sfântă
Cu dar dăruită
Pre tine te slăvim
În veci te fericim
Pururea, amin.

IISUS ȘI MAGII

Însuflețirea magilor a fost mare. Trăesc între păgâni și ei cresc în păgânătate și cu toate acestea e de ajuns să li se arate steaua, ca să creadă. De admirat este voința lor. Ei îndată ce cunosc voia lui Dumnezeu, ascultă glasul ei și pornesc la drum. Câte greutate și piedeci nu li s'au pus în cale! Drumul e lung și primejdios. Trebuie să meargă prin locuri pustii, pe drumuri neumblate, prin arșița soarelui și prin căldură. Li amenință animale sălbatice, și neamuri dușmane, bande de hoți. Ei trebuie să meargă în locuri streine, necunoscute, nu știu unde, numai aceea știu, că-i cheamă Dumnezeu. Călătoria e împreună cu mari cheltuieli, e lungă și acestea toate reclamă ca să ducă cu ei oameni mulți, pe cari poate că trebuie să-i plătească. Apoi ei merg să se închine împăratului nou născut, de aceea pleacă la drum cu daruri. Fac ori ce, pentru că îi cheamă steaua și în aceasta ei văd chemarea lui Dumnezeu.

Și precum odinioară a condus Dumnezeu în pustie poporul izraelitean prin coloana de foc și nour, se acomodează ocupațiunii lor. Magii erau cetitori în stele și prin stea îi cheamă. Pe păstori îi cheamă prin înger, pe magi îi cheamă prin stea. Așa a făcut mai târziu și cu apostolii săi. Pe fiecare îl cheamă potrivit felului său. Așa face îndurarea dumnezească și cu noi; încă și slăbiciunilor noastre se acomodează. Încă și păcatele noastre le ia în seamă și și pe acelea le întoarce spre bine, dacă noi căutăm pe Dumnezeu și ne încredem în purtarea lui de grijă.

Și unde îi cheamă și-i conduce îndurarea lui Dumnezeu? Întâi în Vifleem, la leagănul lui Isus. L-au aflat pe acela, pe care l-au căutat cu așa de mare dorință și statornicie. Nu-l găsesc în palat, nu în aur și purpură; dar tot una, îl găsesc pe Isus. Împărăția lui nu e din lumea aceasta. Și ei îndată înțeleg aceasta.

Și noi să căutăm numai pe Isus, să nu ne uităm la hainele lui, la pătura lui, să nu ne uităm la casa în care locuiește,

Nașterea Domnului

ci noi să-l căutăm numai pe el! Atunci de bunăseamă îl găsim și vom fi mulțumiți și fericiți. Dacă dimpotrivă, în slujba noastră, în rugăciunile noastre căutăm și altceva, onoruri, măririi, atunci ușor vom fi expuși înșelăciunii și ne-am pierdut nu numai sufletul, ci și credința.

— Pe magi apoi îi conduce în țara lor, ca să fie cei dintâi vestitori ai nașterii lui Isus. Au găsit credința cea adevărată, au devenit bogați în comori sufletești și comorile le duc acasă la ai lor, ca din acele să împartă în abundență în locul comorilor pământești, pe cari la începutul călătoriei le-au dus cu sine. Așa i-a condus îndurarea Celui de Sus de acasă, ca să găsească pe Hristos; așa i-a condus înapoi în țara lor, ca să aducă pe Hristos cu ei și să-l deie la ai lor.

„Din fund de răsărit, trei crai
La prunc — al lumii împărat —
Sosesc cu nesfârșit alai...
Pătrunde o rază de lumină,
Iar strâns norodul se închină...
...Și-un craiu tulpina și-a plecat
Și lung tresare n'fiorat...
Iar cel mai blând, al lumii Domn,
Isus surâde 'n somn.“

Prof. A. BUZDUG

STEAUA DELA RĂSĂRIT

Incontestabil religia a luat un nou avânt. Au trecut binișor vremurile lașe când lumea se rușina să recunoască, că are lipsă de credință. Azi foarte mulți se simt datori să declare, că doresc să devină mai creștini decât înainte.

Dorința aceasta de a deveni mai buni creștini ne interesează.

În fața încercărilor de a reface vechiul păgânism și de altă parte în opoziție cu materialismul ateu comunist, care se prezintă ca doctrină mântuitoare, mărturisirea adevărului elementar, că Isus Hristos și învățătura sa sunt singura cheazășie a unei vieți demne și fericite, constituie cea mai clocventă adevărire — dată de istorie — pentru cuvintele dumnezești: „Eu sunt calea și adevărul“.

Închine. Drum greu și îndepărtat, dar nici odată n'au descurajat, căci aveau credința că arătarea dela Dumnezeu este, și drumul se sfârșește cu închinarea pe cari sunt datori s'o săvârșească în fața lui Dumnezeu.

Între dorințele și încercările de azi de a deveni mai buni creștini, (prin ce se recunoaște, că mai înainte n'au fost creștini, căci nu sunt decât creștini buni, creștinul rău nu este creștin) numai acele sunt durabile și sănătoase, cari se întemeiază pe credință, pe primirea ca adevărate a descoperirilor dumnezești tălmăcite și propuse ca atare de sfânta biserică dreptcredincioasă. Dumnezeu n'a închis cu desăvârșire calea descoperirilor nemijlocite, dar astăzi, cași totdeauna după venirea Mântuitorului, această cale este o ca'e extraordinară, calea obișnuită de a cunoaște pe Isus Hristos și a ne închina lui este prin biserică dreptcredincioasă, care propune învățătura lui Isus, săvârșește tainele sfinte, aduce jertfa liturgică și are pe sfințele altare pe Mântuitorul lumii, fericirea popoarelor pe Domnul nostru Isus Hristos.

Magii au crezut în descoperirea făcută lor — și au urmat steaua; toți cari doresc astăzi să devină mai buni creștini trebuie să creadă că biserică dreptcredincioasă învață descoperirea dumnezească. Având deplină încredere că ceea ce ne învață sfânta biserică este dela Dumnezeu, avem în permanență steaua, care ne călăuzește spre Betleemul Iudeei, unde ne închinăm lui Isus Hristos.

Sunt toate dorințele de azi, de a deveni mai buni creștini, întemeiate pe credința, pe convingerea că Dumnezeu a trimis în lume pe Unul Născut Fiu al său, care ne-a învățat ce trebuie să știm și să facem așa precum ne propune biserică de El întemeiată? Nu sunt oare și multe dorinți nebuloase, nearticulate, cari în mod principar nu admit „intervenția“ bisericei în calea mântuirii și a închinării în fața lui Dumnezeu?!

Unele dorinți religioase nu zic, că simt pe Dumnezeu, nu vorbesc oare despre o religie superioară chiar pentru acest motiv? Câți panteiști, câți teosofi, câți vizionari nu vorbesc, că au o trăire religioasă, și vreau o credință fără dogme și fără decaloguri, și totuși vor o complăcere în un oarecare quietism religios.

Oare nu se ridică în jur de noi atâția mistici falsi? Nu așa de mult vorbește cineva despre misticul (?!) Argezi!

Cum se încălesc într'adevăr noțiunile, cum ajungem la un nou Babel al confuziunilor. Vorbim prea mult de misticul X și de misticul Y. Cum se devalorizează viața mistică, cea mai frumoasă, dar și cea mai rară floare a creștinismului! Mistica creștină este un dar extraordinar, care se arată în vederea lui Dumnezeu, în extasele și viziunile sfinților. Nu

La câte utopii deșarte a trebuit să renunțe, câte rătăcirii au fost nevoiți să constate, cei cari azi sunt dornici să se închine lui Isus Hristos!

Și și azi ca și oricând în decursul vremurilor numai steaua îi poate călăuzi spre Betleemul Iudeei.

„Iar dacă s'a născut Isus în Betleemul Iudeei, în zilele lui Irod împăratul, iată magii dela Răsărit au venit în Ierusalim, întrebând unde este împăratul Iudeilor, cel ce s'a născut? căci am văzut la Răsărit steaua lui și am venit să ne închinăm“. (Matei II. 1—2.)

Aceleași cauze produc aceleași efecte.

Magii dela Răsărit au părăsit țările lor numai atunci, când au fost convinși, că steaua este o arătare dumnezească.

Dumnezeu le-a descoperit (în ce formă?! în vis, sau prin grai nemijlocit, sau prin un trimis sau în alt chip? nu vom putea ști nici odată felul descoperirii, faptul însă este absolut sigur) că'n Betleemul Iudeei, are să se nască Mântuitorul lumii, fericirea tuturor popoarelor, căruia sunt datori să se închine. Având deplină credință, că ceea ce li s'a descoperit dela Dumnezeu este real, că nu este o închipuire vizionară a lor, magii au înțeles arătarea minunată a stelei și au pornit la drum, să se

sunt mistici decât sfinții și și dintre aceștia nu toți. Dar să afirm că cutare și cutare, pentru că e nebulos, încurcat în felul de a gândi, ori pentru că e dăruit cu o bogată fantezie, e mistic, mistic creștin, înseamnă a împodobi cu mărgăritare un purcel.

Aceste dorinți, aceste misticisme nu sunt stele, cari să ne încălzească. Sunt lucruri deșarte, nu-s credință dumnezeiască, clădită de biserică, ori în mod nemijlocit de Dumnezeu.

La Betleemul Iudeei n au ajuns

decât Magii, cari au văzut steaua minunată la Răsărit și azi de obicei nu ajung decât aceia, cari văd *steaua permanentă: Biserica drept-credincioasă a Răsăritului.* i. p.

„Și îndată s'a făcut împreună cu îngerul mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, între oameni bunăvoire“.

Luca 2, 13-14.

„Hristos se naște, măriți-L!“

Era în timpul, când stăpânirea romană, care cuprindea aproape întreg pământul cunoscut pe atunci, dase poruncă „să se înscrie“ toată lumea.

Printre cei, care, ascultând de porunca Cezarului August, s'au dus, ca să se înscrie fiecare în orașul său, a fost și un tâmplar sărac și disprețuit de semenii săi, Iosif din Galileia, împreună cu Maria, cea logodită lui. Ajungând în orașul lui David, ce se numește Betleem, Iosif și Maria zadarnic merg din han în han, zadarnic bat în ușile oamenilor. Nimeni nu le deschide, nimeni nu dă adăpost celor oboșiți de calea cea lungă, nimeni nu are milă de starea îngreunată a femeii disperate și surmenate. Milostivindu-se într'un târziu cineva de ei, îi lăsă într'o peșteră, ce ținea loc și de grajd vitelor, în care într'o parte zvâcnea un asin, iar într'alta un bou, mai supus, suflă greu și cald în umezeala staulului.

Și abia, că intrară acolo, că împlinându-se zilele ca femeea să nască, Maria lipsită de orice fel de asistență sau alt ajutor, a devenit mamă.

Tânăra și fericita mamă, după ce înfășă pruncul în scutece, îl culcă în iesle, pe fân și flori de câmp, învăluindu-l într'o privire dulce și gingașă, plină de fericire — de aceea înaltă fericire, de care poate să fie cuprinsă o femeie numai atunci, când a dat naștere unei ființe plâpânde și nevinovate — a șoptit: „Mărește suflete al meu pe Domnul, că s'a bucurat duhul meu de Dumnezeu mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale, că iată de acum mă vor fericii toate neamurile, că mi-a făcut mie mărire Cel de sus“. Iar pruncul din iesle cu fân, privind în sus, spre un opaiț, care se trudea să alunge cu lumina slabă, bezna nopții, nu plângea, ci zâmbea fericit, simțind că-i învăluit de privirea dulce și gingașă a mamei sale.

Liniștea acelei nopți sfinte este deodată întreruptă de un puternic cor îngeresc, care întonă, undeva sus în cer, divina

simfonie: „...bucurie mare vestim la tot norodul, că astăzi s'a născut Mântuitorul, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David; slavă lui Dumnezeu întru cei de sus și pre pământ pace, între oameni: bunăvoire!“

Ori, această cântare divină nu era altceva, decât imnul de laudă, de preamărire, prin care Domnul Cerului și al pământului vestește tuturor, că a trimis în lume, pe Hristos Mesia.

„Plinirea vremii“ sosise!

„Minunea dela Betleem“, cea mai puternică lumină pentru întunecul acelor timpuri, cea mai sublimă ușurare pentru acele vremuri grele, cea mai deplină liniște pentru zbuciumările, ce frământau omenirea mult chinuită a acelor timpuri, se desăvârșise. Atunci Dumnezeu a realizat în timp, ceea ce hotărâse din veci, a realizat mântuirea omenirii prin întruparea Unicului Său Fiu.

Atunci s'a desăvârșit bucuria universală a întrupării speranțelor omenesci.

An de an această stare emoționantă se repetă, de câte ori ne reamintim de aceea noapte sfântă, în care păstorilor dela Betleem li-s'au vestit cel mai însemnat eveniment din istoria omenirii, care este și va fi pentru toate timpurile ziua renașterii noastre spirituale, ziua trezirii la o viață nouă.

Praznicul Nașterii Domnului, Crăciunul, sfânta sărbătoare pentru noi creștinii adevărați, se prăznuiește cu aceleași sentimente de evlavie și veselie, începând dela coliba săracului, până la palatul bogatului.

Sărbătoarea Crăciunului este deopotrivă așteptată cu mare nerăbdare și de cei mici și de cei mari. Pentru primii, Crăciunul este simbolul îndeplinirii bucuriei nevinovatei lor vârste, pentru noi cei mari, este un simbol al ideii religioase.

Suntem iarăși în pragul serbării nașterii Aceluia, care a propovăduit multă dreptate și multă iubire între semenii Săi, care a întronat în lume religia iubirii și a iertării, care a arătat neamurilor drumul mântuirii

sufletelor, care a știut să apropie pe Dumnezeu de oameni și pe aceștia unii de alții.

Să ne gândim la cei amărâți, la cei, care zadarnic caută de lucru, să dăm acestor nevoiași din puținul, cel avem, ca și ei să se poată veseli de sărbătoarea nașterii Domnului. Să ne unim și să trăim ca frații, făcând, ca ura să se topească ca ceara în fața focului. Să sărbătorim ziua nașterii Mântuitorului cu dragoste unul față de altul, strigând: Hristos se naște — slăviți-L!

Prof. G. G. STĂNESCU

Colindă veche

Intru cei de sus mărire,
Pe pământ bunăvoire
Totdeauna să ne fie
De acum până'n vecie!
Sus să cânte îngerimea,
Arhangeli cu mulțimea,
Dreptii, oamenii cucernici
Mucenicii cei prea vrednici.
Pământeni se cuvine
Celui născut să se 'nchine
C'ui venit la noi în lume
Isus Hristoase cu nume.

LA IESLEA DIN VIFLEEM

Nașterea lui Isus Hristos și realitatea viețuirii Lui între pământeni, este astăzi un fapt netăgăduit. Dacă în cursul veacurilor s'au aflat oameni de carte cari au căutat să înfățișeze arătarea în trup alui Isus Hristos, prezentându-l drept un mit, acum știința tace și se îndoiește în afirmațiile-i șubrede. Un mit nu este și n'a fost în stare nici când să hrănească omenirea cu „apa vieții vecinice“. Religiiunile antice pline de mituri și închipuiri, au fost numai expresiunea dorințelor vii ale oamenilor spre culmile desăvârșirii ce erau doar întrezărite — dar nicicând realizabile; și ele nici nu erau în stare de a da vieții omenesci înțelesul ei adevărat. Pentru aceasta au și dispărut de pe arena istoriei.

Creștinismul însă ca învățătură alui Isus Hristos-Dumnezeu și-a căștigat nu dreptul de existență, ci s'a impus ca factor orânduitor al vieții omenesci. Istoria e martora cea mai puternică că, fără creștinism omenirea nu poate trăi o viață superioară.

Ori cât ar nimici dușmanii lui Hristos de azi și de totdeauna bisericile, icoanele și tot ce amintește de învățătura Lui, nu vor putea birui. Căci adevărul nu poate fi nimic. Și Isus a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața“, iar sufletul omenesc a văzut în aceste cuvinte icoana vieții spre care tindea, pe omul ideal după care suspina de multă vreme. Conștiința că la umbra răcoritoare a „buciumului vieții“ se poate afla ușurarea tuturor controverselor rațiunii, a făcut din Isus Hristos idolul desăvârșit în care nu este nici umbră de mutare, învățătura Lui fiind valabilă pentru toate epocile, țările și pentru toți oamenii deopotrivă.

Zadarnic s'au încercat filozofii antici și cu atât mai puțin cei de după venirea în trup a Mântuitorului să statornicească existența omului și rostul vieții în formulele sterpe și reci ale sistemelor lor de cugetare. Ele s'au dovedit atât de șubrede, încât n'au fost în stare să-și agonisească un numămai însemnat de credincioși.

Numai ieslea din Vifleem în măreția simplității ei au putut face ca să răsară în lume adevărul ce hră-

nește sufletul în toate năzuințele sale. Aici au venit în chip simbolic păstorii necărturari — tipul oamenilor ce nu cunosc multă învățătură, dar au un suflet tot atât de setos după adevărul vieții; magii cărturari — închipuind filozofia veacurilor ce în căutarea unei stele conducătoare a problemelor vitale din viață, trebuie să cedeze locul „luminii cunoștinții“; puterea fizică în dorința de a sugruma în fașa biruința sufletului față de materie — amintind cruzimea veacurilor în lupta zadarnică de suprimare alui Hristos-Dumnezeu; toți au mărturisit, unii pozitiv alții negativ, pe Isus ca pe adevărul și lumina lumii.

Creștinătatea întreagă prăznuiește de aproape două mii de ani venirea în trup pe pământ alui Isus Hristos-Dumnezeu. De câte ori cântarea caracteristică a acestui praznic cântă: „Nașterea Ta Hristoase Dumnezeu nostru; răsărita lumii lumina cunoștinții“, de atâtea ori se afirmă adevărul că, Isus Hristos este Dumnezeu. „În jurul lui Hristos, lângă leagănul lui din iesle se vor întâlni de-apururi ca pentru o confruntare și rațiunea și inima omenirii. Aici e centrul de înfrățire, de împăcare și de solidarizare a aspirațiilor atât de contradictorii în aparență — dar atât de unitare în substanța lor intimă, ale sufletului omenesc“. (Propovăduiți Evanghelia de Dr. Gr. Cristescu).

Astăzi când sună glăsurile de împotrivire față de Împăciuitorul lumii; când vrășmașul luptă să dărâme pedestalul vieții omenesci și când necredința caută adăpost cu forța în casa sufletelor — astăzi la praznicul Nașterii lui Dumnezeu să aprindem făclia Evangheliei sfinte și s'o imbiem lumii ca să-i călăuzească pașii spre limanurile bune ale vieții aces-teia și a celei ce va să vină.

Pr. T. CIURUȘ

„Și intrând Isus în casă, ucenicii lui l-au întrebat în deosebi: pentru ce noi nu l-am putut izgoni? Și El le-a zis: acest neam de draconi prin nimic nu poate ieși, decât numai prin rugăciune și post.“

Marcu 9, 29.

DARUL CRĂCIUNULUI

„Taina cea din veac ascunsă și de ingeri neștiută“ (Efeseni 3, 9), s'a descoperit nouă prin grația divină și a fost vestită de către steaua dela răsărit, pe care văzându-o Magii, nu s'au îndoit câtă puțin în însemnătatea ei, ci au purces cale îngelungată, pentru a întâmpina pe „Cel ce s'a născut“, cu cele mai de preț daruri din vistieriile lor. Iată făgăduința lui Dumnezeu s'a împlinit și Mesia cel mult dorit în ieslea vitelor s'a sălășluit „căci nu mai era loc pentru ei în casa de popas“. Dumnezeu nu se minte pe sine, dar nici n'a înșelat așteptarea neamurilor, ci a trimis pe lume pe iubitul Său Fiu ca se „surpe păretele cel din mijloc al despărțitului: vrăsmășia“. Efeseni 2, 14.

Dumnezeu Tatăl, prin praznicul Crăciunului ne trimite cel mai scump dar al Cerului: *Messia*.

Cu ce vom răsplăti noi acest dar al lui Dumnezeu, după-ce vedem și citim, că poporul ales „casa lui Israel“, în loc de bucurie, Irod cu întreg Ierusalimul s'a „turburat“ și

sângele pruncilor a vărsat ca pe Messia să-l omoare?

Poporul român, nici când nu s'a datat la astfel de cruzimi față de bunătatea lui Dumnezeu, și chiar dacă n'a fost totdeauna la înălțimea poruncilor sfinte, totuși a știut în năcaz să îndure și în suferință să nu murmure, purtând cu răbdare jugul robiei aproape două mii de ani. Dacă în restriște nu ne-am răzvrătit împotriva Cerului, atunci cu atât mai puțin azi, când prin sângele mucenicilor pentru lege și prin grația lui Dumnezeu tot neamul românesc s'a închegat într'o singură frământătură. Nu vom înceta deci a mulțumi Domnului cu graiul buzelor noastre, că Hristos este Messia Fiul lui Dumnezeu celui viu, răsplătind binefacerile lui cu aceeași voință de pace și frăție între noi, pe cari le-au vestit ingerii în noaptea Crăciunului: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni: *bună-voire* (Luca 2, 14).

Pr. V. ȘEULEANU

ILUMINARE

Kuno Fischer spune că: „Spiritele reformatoare nu vin în lume cu surle și fanfare; ele poartă adesea crucea pe umeri și nașterea lor a avut loc în iesle, sărăcia și obârșia josnică le stă bine, iar copilăria lor este neatinsă și neluminată de strălucirea lumii.“

Cât adevăr în aceste cuvinte. Căci creațiile hotărâtoare și trasările de drumuri noi în lume și istoria ei au mers totdeauna mână în mână cu liniștea și umilința. Așa le și stă bine pentru o mai bună reușită. Căci liniștea este pace și rugăciune.

Însuși venirea Fiului lui Dumnezeu și Mântuitorului mult așteptat al lumii s'a petrecut în cel mai modest

și umil loc ca să devină apoi de o nemăsurată sclipire și importanță ulterior.

Singur panica produsă de apropierea și imbinarea razelor de lumină ale celor două planete (Iupiter și Saturn) au putut forma prognosticul unui eveniment de providențială intervenție și răspântie istorică în nesfârșita noapte a trecutului, din care se aprinde azi incandescența lumină a sufletului, ca o reflexă schânteiere din marea lumină a lumii.

Și dacă atunci apariția unui puternic fenomen astronomic a putut impresiona până la extaz pe cei mai mari astronomi Chaldei ai timpurilor, punându-i cu lumina-i magne-

tică pe drumurile deșerturilor în despărțiri de țări și neamuri, în căutarea Celui ce a fost și este așteptarea neamurilor, cu atât mai ușor ne este azi nouă celor ce-L cunoaștem. Ei se găseau scâlțați în lumina pală a unei nopți senine, dar pătrunși și mișcați. Noi ne găsim mereu, în fiecare an — în același revărsat de zori, la aceleași ultime licăriri de luceafăr al zorilor, care apune — pentru a ne anunța apariția luminei divine — de orientare și mântuire.

De aceea, sufletul nostru descătușat din lanțurile vieții și grijilor sale cari ne încunjoară, se înalță mereu luându-și zborul înaripat de fiorul credinței și cucerniciei, — departe — spre leagănul și izvorul luminei sale mântuitoare din Betleem.

El merge întru întimpinarea dărilor pregătite din veci și dăruite pentru o viață vrednică de mântuire. „Căci darul lui Dumnezeu s'a dat pe față, mântuitor pentru toți oamenii“. (Tit. II. 11.) El se coboară

în sufletul înoit prin darul luminei, și întărit prin iubire și credință. Iar în asemenea momente de învoire în suflet și viață, prin pacea, liniștea și mântuirea noastră, viața însăși capătă un cuprins și valoare eternă. Aceasta i-o dă fugara privire în Împărăția lui Dumnezeu, de care ne leagă firul nădejzii mântuitoare acordat de Cel ce ne-a ușurat povara greșelilor, pentru înălțare spre El și Cer.

Domnul este însă cel al modestiei și umilinței. Însuși magii au trebuit să îndure umilințe pe drum, apoi să-și aplece capul și încovoie spinarea la intrarea în staulul din Betleem ca să se închine. La fel cere și biserica de azi ce-l înlocuiește, aplecare cu pietate și umilință creștinească, lăpădând orgoliu și patimi omenești.

Domnul Crucii cu atât mai mult! Dar răsplătește cu fericiri vecinice și incomparabile!

Pr. V. MATEIU

HRISTOS SE NAȘTE

Să ne oprim un moment, să dăm la o parte grija lumească căci din nou Mântuitorul se naște. Oare știu toți creștinii că în fiecare an Mântuitorul lumii se naște, așa cum s'a născut în ieslea din Vifleem? Nu cred că voi păcătui, crezând, că și de data aceasta, vor fi mulți între noi cari nu se vor bucura de nașterea lui Hristos, ci din obicei vor prăznuși în sens trupesc aminirea vagă a acestei îndepărtate nașteri. Păcătoasă amăgire! Adevăratul creștin, care însetează și flămânzește după adevăr și dreptate, nu prăznuiește amintirea minunii din Vifleem, ci se bucură și se veselește de însăși Nașterea Domnului, căci în fiecare an „Hristos se naște măriți-L, Hristos din Ceruri întâmpinați-L, Hristos pe pământ înălțați-vă, cântați Domnului tot pământul,“ (Catavasiile Nașterii).

În Vifleem Iisus s'a născut într'o

iesle, căci toate casele erau pline de streini veniți să se înscrie. Animalele se arată mai ospitaliere ca oamenii. Cel neîncăput, s'a sălășluit în iesle. Înainte de naștere lumea e rea cu Iisus. Vitele suflă cald spre Cel ce a pus soarele pe cer. Peștera acoperă pe făcătorul boltei înstelate. Ochii vitelor privesc cu lacrimi de bucurie pe Cel din iesle, care vine să se jertfească și pentru ele. Lumea își continuă mersul ei, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. Cerul vestește minunea. Se vede o stea luminoasă și se aud ingerii cântând. Aduc măriri lui Dumnezeu, căci pe pământ a venit pacea și bunăvoință între oameni. La chemarea cerului, lumea se mișcă la cele două extremități. Vin păstorii și magii. Vin cu daruri și cu suflătoare spre închinare. Irod se cutremură și vrea să omoare pe făcătorul vieții.

FOILETON

SĂ AUD CÂNTAREA ÎNGERILOR

Ast fi vrut să fiu cu păstorii, cari au auzit cântarea îngerilor și au venit în peștera minunii să Te se'nchîtne și să-Ți aducă darurile inimii lor.

Și așa fi vrut să-ți mângâiu piciorusele și să simt căldura trupșorului Țău culcat în ieslea dobitoacelor.

Să aud gunguritul Țău, când vorbiai cu îngerii, să primesc surâsul Țău ca roua parfumată a dimineții și să mă închin Maicii Tale, care Te-a ținut în brate.

Dar azi eu spăl cu lacrimile mele picioarele, ce s'au sfâșiat pe drumul Calvarului pentru noi, neprednicii, și mă închin jertfei Tale fără de pref, în care avem izbăvire și viață nouă.

SANDA I. MATEIU

Al patrulea an de luptă.

Așadară, limpede ca lumina soarelui: *România ortodoxă trebuie să devină catolică*. Cardinalul a și anunțat între altele că sporește la 32 bursele anuale ale tinerilor teologi uniți, care au să fie pregătiți pentru această ofensivă în noul colegiu dela Roma, — apoi că Papa e hotărât să înființeze și o *Facultate teologică catolică* pe lângă Universitatea din București.

Dar Eminentă Sa nu s'a mulțumit cu atâta, ci pare a fi dat și ordine precise pentru pornirea războiului de avangardă, aruncând în luptă deo-camdată batalioanele *greco-catolice*. Numai așa ne putem explica campania furioasă deslănțuită dela Blaj împotriva *episcopiei ortodoxe din Maramureș*.

E ceva bolnav în această vrăsmășie de esență catolică, profund regretabilă la românii din strana stângă, ce apelează fără alegere la toate pasiunile și la toate armele instigației iezuite, încercând până și audiențe de protestare la *Regele ortodox* al României Mari.

Suntem puși deci în fața unei vaste *agresiuni catolice*, pe care instinctul nostru de rasă și conștiința noastră religioasă n'o poate tolera într'o țară, atât de *ortodoxă* prin istoria și națiunea ei stăpânitoare.

Cum asociația noastră n'a fost creată pentru teorii metafizice sau afișări decorative, ci ca să fie un factor de zguduire a energiilor religioase și de

pregătire a lor pentru luptă și biruință — ea sună astăzi iarăși *goarna mobilizării ortodoxe*. Nu ne gândim o clipă să atacăm pozițiile legitime ale altora, și cu atât mai puțin ale uniților, pe cari i-am vroit totdeauna *frați de-un sânge și de-o lege*, ci înțelegem să apărăm drepturile imprescriptibile ale *ortodoxiei în orice colț al pământului românesc*.

Să vie deci toți pe frontul bătăliilor ce ne așteaptă, cu același elan uimitor, ce-a încălzit mucenicia înaintașilor sub prigoana de sânge a *Habsburgilor catolici*, cu aceeași demnitate trează ce a inspirat, sub ochii noștri, lupta eroică a *ortodoxiei sârbești* până la triumful ei prin doborârea unui Concordat umilitor.

Căci o vom repetă mereu: România de azi n'a răsărit câtă puțin din clemența Vaticanului imperialist, ci exclusiv din jertfele dramatice ale *sufletului ortodox*, în războaie cumplită dealungul veacurilor, cu rapacitatea Regilor catolici și cu prozeiitismul Papilor intoleranți. Țara tuturor Românilor își are astfel de mult ancorat destinul ei măreț, împletit din glorie și suferințe, în strălucirea divină a *Crucii ortodoxe*.

Sub razele ei sfinte, ne concentrăm și astăzi, clerici și mireni veniți de pretutindeni la Oradea, pentruca sub comanda luminaților noștri Arhieri, să apărăm cu vajnică îndârjire o moștenire milenară, prin care se afirmă și trăiește în veșnicie geniul ortodox al neamului românesc.

(Stărsit)

I. Mateiu.

Așa a fost atunci, așa este astăzi, Hristos se naște și lumea își vede de trebile ei. Nu-L mărește, nu-L înțâmpină și nu se înalță. Atunci lumea era preocupată cu înscrierea, iar azi cu alegerea de domni pământeni. Astăzi ca atunci sufletele sunt închise și pline de preocupări streine. Astăzi ca atunci Hristos nu găsește sălășluire la oameni. Dar totuși Hristos se naște. Și se naște îndeosebi pentru aceia cari nu L-au primit să se nască în sufletul nostru, căci „cei bolnavi au nevoie de doctor.“ Știind aceasta, apoi datori suntem să alergăm ca magii după stea sau ca păstorii după glasul ingerilor, cu daruri și cu suflete gata spre închinare, la Pruncul divin, care s'a născut în altă iesele decât a sufletului nostru. Altfel Nașterea Domnului ne ve va fi o-sândă și moarte. Ori scopul nostru aci pe pământ e doar acela de a con-

lucra cu Dumnezeu la opera mântuirii sufletului.

Să nu uităm că în via lui Iisus Hristos se poate merge la lucru și pe la ceasul al nouălea, ba chiar la al unsprezecelea. Iisus e bun și ne primește, dacă mergem cu inima înfrântă și smerită și mulți din cei din urmă vor fi întâi.

Vai nouă dacă în fiecare an Iisus nu va găsi în sufletul nostru o iesele curată și caldă ca să se nască. Să fim pentru un moment judecătorul sufletului nostru și fără părtinire să ne judecăm pe noi înșine, ca să vedem de câte ori în viața noastră am primit pe Pruncul divin să se nască în sufletul nostru? Să ne gândim bine, căci nu știm nici ziua, nici ceasul; deci datoria noastră este aceea de a fi gata oricând!

Pr. TEODOR CICEU-Vad.

Sfințirea bisericii din Căpușul-mare

Mănunchiul de credincioși cari formează parohia ortodoxă din acest centru minoritar care este Căpușul-Mare a avut, în ziua de 12 Decembrie a. c., un mare praznic.

Căci în această zi, a Domnului, s'a dat destinației sale biserica din temelie zidită a acestor puțini credincioși cu număr, cari timp de aproape 20 de ani au adunat ban lângă ban, cu gândul hotărât, că într-o zi Bunul Dumnezeu îi va ajuta să-și aibă și ei lăcașul de închinăciune.

Și au biruit!

Încununarea biruinței lor a fost această zi de 12 Decembrie a. c., când, după ritualul prescris a avut loc solemnitatea sfințirii noului lăcaș.

Mandatarul P. S. S. Episcopului nostru Nicolae pentru săvârșirea actului sfințirii a fost P. C. Sa Prot. stavrofor Dr. Vasile Sava consilier-referent eparhial

P. C. Sa la sosirea în parohie, a fost salutat de către părintele Ioan

Chiuhan, de curând încredințat cu administrarea acestei parohii.

După primire, a urmat slujba religioasă a sfințirii, împreună cu sf. Liturghie săvârșite de către P. C. Sa Dr. Vas. Sava asistat fiind de protopopul tractului Aurel Munteanu și încă 5 preoți din parohiile învecinate.

Răspunsurile liturgice le-a dat corul mixt bisericesc din parohia Agârbiciu.

La sfârșitul Liturghiei părintele consilier Dr. Vasile Sava a rostit o frumoasă și entuziastă predică, arătând rostul spiritual și religios al noului Sion, precum și importanța Bisericii Mântuitorului ca factor de educație națională și socială.

După care, parohul local a citit lista tuturor donatorilor.

Oaspeților li s'a servit apoi, o masă în casa primepitropului Nicolae Matei, unde s'au rostit toasturi pentru M. Sa Regele și pentru P. S. Sa episcopul Nicolae Colan.

Coresp.

Sfințirea provizorie a bisericii din Bistrița.

Ostenelile și jertfele bunilor creștini, puse în slujba cauzelor obștești, sunt încununare totdeauna cu laurii biruinței. Acest adevăr își găsește confirmarea în strădaniile perseverente ale enoriașilor din parohia Bistrița, cari, sub înțeleapta păstorie a fostului protopop stavrofor Gregoriu Pletosu, au pornit acțiunea de ridicare a unei bisericii mărețe, iar astăzi își văd visul împlinit, contribuind cu toții la înfăptuirea lui. Cărmaciul harnic care i-a îndrumat a fost C. Sa adm. prot. Victor Mureșan, secondat de consiliul parohial în frunte cu d-l senator A. Bejan și preș. soc. fem. D-na V. Bejan.

Având în vedere timpul înaintat de iarnă și pentru a se putea sfinți noul lăcaș de închinare cu tot fastul cuvenit — fiind un moment de afirmare nu numai bisericească, ci și națională — autoritatea bisericească a găsit nimerit să amâne această sâr-

bătoare până în primăvară, sfințindu-se biserica deocamdată provizoriu, pentru a satisface trebuințele sufletiste ale credincioșilor.

Pentru îndeplinirea acestui act, Prea Sf. Sa Episcopul Nicolae a delegat pe C. Sa păr. cons. Laur. Cureau. În seara zilei de 11 Decembrie s'a oficiat vecernia în capela de preoți: Dr. A. Buzdug, V. Mureșan, I. Bălan, Nic. Cristea, A. Flămând și A. Pop. Duminecă 12 Decembrie, după sfințirea apei și stropirea bisericii s'a oficiat Utrenia și Sf. Liturghie. La priceasnă a predicat C. Sa Laur. Cureau, insistând asupra importanței momentului, aducând binecuvântarea Prea Sf. Sale și elogiind generozitatea credincioșilor.

După terminarea Sf. Liturghii, preoțimea tractuală și-a ținut conferința de toamnă, unde s'au desbătut chestiunile curente, s'au dat îndrumările cuvenite și s'a trimis o telegramă omagială Prea Sf. Sale Episcopului Nicolae.

CONFERINȚE PASTORALE

Conferința de toamnă din prot. Abrud.

Ea a avut loc în parohia Presacampoiului, unde preoții fuseseră stăruitor invitați de octogenarul slujitor al altarului păr. Ștefan Nicola.

Serviciul divin al Utreniei, Liturghiei, Parastasului pentru preoții decedați ai parohiei și al Maslului mare a fost oficiat de un sobor de preoți din partea Abrudului în frunte cu păr. prot. P. Popoviciu. Predica a rostit-o preotul M. Oneș în fața credincioșilor, cari umpleau casa Domnului și-l ascultau cu mare atenție.

Ședința intimă s'a ținut în școala primară unde s'au discutat temele date și anume: „Cauzele și mijloacele de combatere a concubinatelor“ și „Din ce cauză a crescut procentul copiilor rămași fără școală“

Păr. Nic. Gavra, referentul lucrărilor ajunge în general la aceleași concluzii ca și celelalte conferințe preoțești.

Scăderea populației școlare se atribuie mai mult sărăciei părinților, cari nu-și pot trimite copiii la școală goi, flămânzi și fără cărți.

După comunicarea unor ordine se mai pun în discuție și următoarele deziderate:

1. Asigurarea preoteselor cerându-se a se face facultativă și în caz de moarte să primească soțul 25.000 Lei ajutor și nu 15.000 Lei cât e statorit.

2. Ajutorul extraordinar al preoților din Munți ori se dă conform situației acestor preoți ori să nu se dea nimic, pentru că mila de câte 500 Lei nu o mai pot primi. Pr. G. P.

INFORMAȚIUNI

Trimitem tuturor cititorilor, colaboratorilor și prietenilor noștri cele mai calde urări creștinești de sfințele sărbători ale Nașterii Domnului, dorindu-le pace și bucurie sufletească.

Suveranul și săracii. M. Sa Regele Carol II, a pus și în anul acesta la dispoziția dlui Al. G. Donescu, primarul general al Capitalei, suma de 100.000 Lei, spre a fi împărțiți săracilor din București, cu prilejul sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului. Gestul profund creștinesc al Suveranului, a făcut o impresie deosebită în toată țara.

Atențiuni regești. Tânărul rege Petru II-lea al Iugoslaviei, care este în cl. V de liceu, a invitat 50 elevi de aceeaș clasă din diferite școli secundare ale țării, să vie la Belgrad ca oaspeți ai săi de sărbătorile Crăciunului.

Tot așa augusta lui mamă, M. S. Regina Marioara a chemat la Belgrad 100 copii din școlile primare ale țării, spre a-i găzdui în Palatul ei de sfințele sărbători. Asemenea acte trezesc ecouri adânci în suflete, întărind legăturile de dragoste dintre Tron și popor.

Sărbătorile milosteniei. Este incontestabil, că cele mai potrivite sărbători pentru a ne arăta dragostea de semenii noștri, prin ajutorarea lor, sunt ale Crăciunului. Nu numai pentru bucuria sfântă a Pruncului născut în ieslea din Vifleem, ci și din motivul, că mizeria omenească este mai accentuată în gerul iernii nemiloase. De aceea, o veche tradiție creștinească și românească, îndeamnă societățile, instituțiile și particularii să facă toate eforturile spre a împărți ajutoare în bani, îmbrăcăminte, alimente și lemne de foc pe seama celor ce suferă și plâng. Ziarele aduc vești de pretutindeni despre a-

ceste milostenii, menite să mângăie suflete și să insenineze căminuri morhorâte.

J. P. S. Mitropolit Nicolae și sectele. De ani de zile conferințele preoțești se ocupă de plaga sectelor, ce contaminează poporul nostru, recomandând felurite soluții. Nu de mult I. P. S. Mitropolit Nicolae Bălan a chemat la sfat clerul din orașul Sibiu, spre a examina mai de aproape problema. Invătațul Ierarh a arătat, că trei sunt agenții principali, cari răspândesc sectele religioase și anume: românii înapoiți din America, ungurii revizionisti slăbind prin sectarism unitatea națională, și în fine comunismul. Acești trei factori trebuie avuți neconținți în vedere, luptând cu toate mijloacele pentru desarmarea lor. O altă armă utilă pe lângă cuvânt și conduită este tipărirea de broșuri populare, în cari să se demonstreze cu argumente solide primejdia sectelor pentru țară și lege. Cursurile de înviorare religioasă, organizate de FOR-ul sibian, s'au dovedit și ele binevenite. Totul este în funcție de avântul preotului, care prin suflet și perseverență ajunge la biruință.

Săptămâna pomului de Crăciun. Începând de Duminecă, dar mai ales atunci, școlile primare și secundare din orașul nostru au organizat frumoase serbări în jurul pomului de Crăciun. Ele au fost o adevărată bucurie pentru elevii săraci și orfani, cari prin râvna colegilor și grija părintească a profesorilor, au primit daruri modeste dar binevenite, spre a simți și ei ceva din căldura sfințelor sărbători, așteptate cu atât drag de copii. Profesorii noștri de religie au dat un concurs prețios directorilor școlari, pentru reușita acestor serbări atât de creștinești. E cea mai bună lecție de religie activă, ce se poate servi elevilor în cadrul școlii.

Bazarul Societății femeilor ortodoxe. Urmând un bun obicei din

trecut Societatea femeilor ortodoxe din Cluj, a deschis și anul acesta, în Palatul episcopiei, bazarul anual de Crăciun. Inaugurarea s'a făcut Duminică 19 I. c., în prezența unui public ales și cu binecuvântarea P. S. Episcop *Nicolae Colan*. Bazarul a rămas deschis timp de 3 zile, fiind cercetat de foarte multe doamne, cari au făcut cumpărături pentru copiii lor.

Inzestrarea mănăstirilor. D. V. Iamandi, ministrul Cultelor a semnat zilele trecute decizia prin care, — în conformitate cu legea votată — dispune să se repartizeze 10,000 hectare pădure între 50 mănăstiri din țară, cari erau lipsite de avere. Veniturile ce vor rezultă din exploatarea acestor păduri servesc la întreținerea sfintelor locașuri și a împlinirii misiunii lor spirituale. Salutăm cu deosebită bucurie acest act de reparație istorică.

O moțiune misionară. În zilele de 15 și 16 I. c., a avut loc în Ismail congresul misionar al eparhiei Cetății-Albe, sub președinția P. S. Episcop Dionisie Erhan. S'au citit câteva referate documentate asupra unor subiecte bine alese, iar după discuții ample de 2 zile, în cari s'a insistat asupra caracterului misionar prin excelență al Bisericii, s'a votat o *moțiune*, de cuprinsul următor:

1. Rugăm respectuos forurile superioare bisericesti să binevoiască a lua aminte la glasul acestui congres, care exprimă dorința sinceră a tuturor misionarilor de a se convoca un congres general misionar în capitala țării, eventual cu participarea delegaților din țările ortodoxe, în cadrul căruia să se dezbate problemele misionarismului la ordinea zilei.

2. Să fie organizat, cât mai curând, corpul misionarilor eparhiali care să îndrumeze și să controleze activitatea misionară a preoțimei din eparhiile respective. Acești misionari să fie introduși în bugetul statului cu începere dela 1 Aprilie 1938.

3. Să se dea mai multă atenție studiului misionar și sectologiei în cadrul învățământului seminarial.

Controlul de stat în Biserica din Bucovina. Dl Ion Nistor, ministrul muncii, a fost delegat ca în numele ministerului agriculturii și al cultelor și artelor să exercite controlul Statului pre-ăzut de art. 42 al legii pentru organizarea Bisericii ortodoxe din Regatul României, cu privire la administrarea Fondului religios al Bucovinei.

Nu ne îndoim, că acest control se va menține în cadrul legilor și în spiritul autonomiei bisericesti, contribuind la întărirea ortodoxiei din țara lui Ștefan cel mare.

Alt act de dreptate. În urma insistențelor depuse de conducătorii Federației generale a salariaților publici, Consiliul de miniștri a întocmit un jurnal prin care hotărăște să se dea și funcționarilor comunali și județeni aceleași sporuri de salarii, ca

și slujbașilor de stat, începând cu ziua de 1 Decembrie c. Ministerul de Interne a și luat dispozițiile necesare, ca ordonanțarea să se facă de județe și primării, încă înainte de sărbători. Este o măsură de dreptate, care nu putea întârzia. Ea vine ca o satisfacție, dată unei categorii de slujitori vrednici și devotați Patriei.

† **Preotul Aurel Monda.** În ziua de 12 Decembrie c., a încetat din viață, după o boală scurtă, pâr. Aurel Monda din Bistrița-Bărgăului, în vârstă de abia 54 ani, el a slujit cu vrednicie la altarul Domnului timp de 28 de ani, câștigându-și iubirea credincioșilor, stima preoților din tract și prețuirea conducerii eparhiale. Astfel pierderea lui este regretată de toți cari l-au cunoscut. Trimitem îndureratei familii sincere condoleanțe.

BIBLIOGRAFIE

Pr. Ilarion V. Felea: „Critica ereziei baptiste“. Sibiu 1937, pag. 96. Lei 35.—

Cuprinde: 1. Doctrina despre cuvântul lui Dumnezeu; 2. Doctrina despre mântuire; 3. Doctrina despre Biserică și Preoție și 4. Doctrina despre Botez și Cina Domnului.

În aceste patru capitole Părintele Profesor Il. V. Felea expune punctele principale și ereziile specifice baptismului. Arată în mod clar, cu dovezi scoase din bunul simț, Sf. Tradițiune și mai ales din Biblie, că învățăturile baptiste referitoare la punctele de mai sus, deparțe de a fi adevăruri biblice, nu sunt decât erezii izvorâte din falșă înțelegere a Bibliei și din trufașa afirmațiune că „și cel mai umil și cel mai prost“ poate să înțeleagă și să tâlcuiască scripturile fără nici o prealabilă învățătură, etc. etc.

În fața ereziilor baptiste părintele autor ridică învățătura curată a Bisericii lui Hristos, singura mântuitoare. Bisericii i-a încredințat Domnul iconomia mântuirii. Numai Ea are dreptul și nu greșeste tâlcuind scripturile ce-i sunt posterioare. Biblia nu a mântuit pe nimeni — nici va mântui, dar de pierdut a pierdut pe toți fiii mândriei — din al căror număr fac parte și ereticii baptiști.

Osteneala părintelui Il. V. Felea, înmănușiată în cartea aceasta, limpede, cu nimic îngreunată, ci grea numai de adevărul pe care-l pune la îndemâna slujitorilor Bisericii, să le fie o unealtă în plus pentru lucrarea de risipire a întunecimii ereziilor vremii. În aceeași măsură, prin haina duhovnicească lesne de înțeles, poate fi de folos tuturor celor ce voiesc să cunoască adevărul învățaturii Domnului — și voiesc să se mântuiască așa dupăcum a rânduit Domnul.

Pr. Fl. M.

Dacia istorică Nr. 2. Director I. Schiopul, Cluj, str. Gh. Coșbuc 7. Abonament anul 400 Lei. Sumarul cuprinde studii critice și note interesante: despre originea numelui „Săliște“; note pe marginea unor documente din veac. XIII., rectificări

relativ la documentele ordinului teuton; urmarea criticii privitoare la cronică notarului anonim din veacul XI; principii de practică diplomatică; toponimie, istorie și topografie (muntele Schuller, zis și postovarul dela Brașov), cărți și reviste; însemnări.

Și acest număr este scris întreg numai de directorul ei, aducând acelaș spirit ager în scărmanarea documentelor și lucrărilor ce privesc trecutul nostru ardelenesc. Atragem atenția cititorilor iubitori de istorie asupra acestei reviste.

A apărut: „*Candela*“, revistă teologică și bisericască publicată de profesorii Facultății de Teologie dela Universitatea din Cernăuți. Anul XLVII Ian.-Dec. 1936. Nr. 1—12, 377 pag. și un supliment: Dr. Milan P. Șesan: Biserica ortodoxă rusă de după războiu, vol. I. Biserica rusă pe teritoriul U. R. S. S.

Volumul e consacrat primului Congres al profesorilor de teologie ținut la Atena, între 28 Nov.—5 Dec. 1936. În afară de o minuțioasă dare de seamă a felului cum a decurs acest Congres și de reproducerea vorbirilor, cari s'au rostit; volumul cuprinde referatele temeinic lucrate și înaintate Congresului de profesorii Dr. V. Gheorghiu despre Problema calendarului; Dr. V. Șesan: Convocarea Sinodului ecumenic și Revizuirea Canoanelor.

Mai publică frumoase studii Dr. S. Reli, Dr. V. Șesan, Dr. I. Zugrav, Dr. N. Cotos, Dr. O. Tarangul.

Câteva cuvântări frumoase, câteva recenzii judicioase și o scurtă cronică completează valorosul volum. E o lectură prețioasă și instructivă, pe care o recomandăm cu căldură cititorilor noștri.

Volumul face cinste Facultății noastre teologice din Cernăuți, așa de bine apreciată în țară și străinătate.

Catalogul cărților editate de Consiliul Arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu.

În „seria teologică“ au apărut: S. Bulgakoff: Ortodoxia. Sibiu, 1933. Pag. 256+8. Prețul broșat 120 Lei, legat 140 Lei. — N. I. Popoviciu: Epicleza euharistică. Sibiu, 1933. Pag. 351+8. Prețul broșat 150 Lei. — N. I. Popoviciu: Începuturile nestorianismului. Sibiu, 1933. Pag. 76. Prețul broșat 40 Lei. — Arhim. Dr. V. Lăzărescu: Cultul inimii lui Isus la catolici. Sibiu, 1933. Pag. 95+9. Prețul 60 Lei. — Preot Il. V. Felea: Convertirea creștină. Sibiu, 1935. Pag. 104+8. Prețul broșat 60 Lei. — Nicolae Berdiaeff: Un nou ev mediu. Sibiu, 1936. Pag. 165. Prețul broșat 75 Lei. — Dr. Nicolae Popoviciu-Arad: Opinii asupra proiectului de modificare a legii statutului pentru organizarea bisericii ortodoxe române, Sibiu, 1936. Pag. 69. Prețul broșat 35 Lei. — A. Huonder: La picioarele Mântuitorului, vol. I, prelucrare de prof. I. Moșoiu. Pag. 208. Prețul broșat 80 Lei. — A. Huonder: La picioarele Mântuitorului, vol. II, pre-

lucrare de prof. I. Moșoiu. Sibiu, 1937. Pag. 282. Prețul broșat 125 Lei.

Sub tipar: Pr. Ilarion V. Felea: Critica ereziei baptiste. — Dr. D. Stăniloae: Viața și învățătura Sf. Grigorie Palama.

În „Seria didactică“ au apărut: D. Făgărășianu: Tănărul, țic-ți zic, scoală-te! Vol. I. Sibiu, 1933. Pag. 108+8. Prețul broșat 60 Lei. — D. Călugăr: Hristos în școală. Manualul catechetului, I. Ed. I. Sibiu, 1934. Pag. 532+8 (epuizată); ediția II, 1937, 536+9. Prețul legat 220 Lei. — Șt. Meteș: Istoria bisericii românești din Transilvania, Vol. I. Sibiu, 1935. Pag. 596+36. Prețul broșat 280 Lei, legat 330 Lei. — D. Făgărășianu: Tănărul țic-ți zic, scoală-te! Vol. II. Sibiu, 1935. Pag. 112+8. Prețul broșat 50 Lei. — Dr. Nicolae Terchilă: Evanghelia în școală. Sibiu, 1935. Pag. 180. Prețul broșat 75 Lei. — Ștefan Meteș: Mănăstirile românești din Transilvania și Ungaria. Sibiu, 1936. Pag. 364+128. Prețul broșat 250 Lei. — D. Călugăr: Hristos în școală. Manualul catechetului, II. Sibiu, 1936. Pag. 498. Prețul legat 220 Lei. — Dr. Mircea Suci-Sibianu: Gânduri creștinești. Vol. I. Sibiu, 1937. Pag. 110. Prețul 40 Lei.

Ceice doresc a procura cărți să trimită prețul lor prin mandat postal la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român, Sibiu, Str. Mitropoliei 32, și vor primi cărțile recomandate fără alte spese.

Consiliul eparhial ort. rom. Cluj.

Nr. 8469/1937.

Comunicat.

Sfântul Sinod ne comunică sub Nr. 3340/1937, că în ședința sa dela 24 Noembrie a. c., luând în discuție chestiunea concediilor pentru studii cerute de preoții seminariști, cari se înscriu la Facultățile de teologie, a hotărât următoarele:

„Concedii pentru studii se pot acorda preoților de către Chiriarhul locului, cu condiția ca să fie supliniți la parohie pe tot timpul concediului.

Ca atare nu se va aproba nici o cerere de concediu pentru studii de cât numai în cazul când se poate asigura suplinirea parohiei în mod permanent, adică preotul suplinitor să stea în parohie suplinită pe tot timpul absenței titularului.

Cluj, la 14 Decembrie 1937.

Consiliul eparhial.

Nr. 8639—1937.

Comunicat.

Ministerul Cultelor ne avizează că învățătorii pensionați, cari funcționează în această calitate și ca preoți dinainte de 18 August 1934, data ultimei legi a cumulului, pot beneficia și de salariul de preot, nefiind declarați de cumularzi.

Cei interesați își vor înainta cererile cu dovada de pensiuine înainte de data de mai sus, la Consiliul nostru eparhial până la 15 Ianuarie 1938.

Cluj, la 16 Decembrie 1937.

Consiliul eparhial.

Nr. 8410/1937.

Comunicat.

Având în vedere că în luna Februarie se ține la reședința noastră examenul de promoție pentru preoții îndreptățiți la acest examen, aducem la cunoștința preoților cari doresc să se supună la acest examen, să-și înainteze din bună vreme cererile însoțite de actele prescise de Regulamentul publicat în „Renașterea“ Nr. 5 din 1929. Observăm că alte termene excepționale, în afară de termenul reglementar din Februarie, nu se vor acorda.

Cluj, la 15 Decembrie 1937.
Consiliul eparhial.

Nr. 710—1937 (53) 1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia *Lătreni-Sălciua* din protopopiatul Lupșa, să publică concurs cu termen de zile dela prima publicare în „Renașterea“. Preotul va beneficia de următoarele venituri:

1. Salar dela Stat conform calificăției.
2. Locuință în casele parohiale, cu clădirile de lipsă.
3. Aproximativ 15 jugăre pământ arător, fânaș și pășunat.
4. Dela fiecare familie câte o jumătate litră grâu sau porumb, după starea familiei.
5. Câte o zi de lucru dela fiecare familie.
6. Stolele uzitate în parohie.

Concurenții își vor prezenta cererea cu documentele de concurs, dintre cari nu poate lipsi actul de învoire a Prea Sfinției Sale Episcopului, în termen scrisului Oficiu Protopopesc, cu a cărui învoire să pot prezenta apoi în parohie, spre a face cunoștință cu credincioșii.

Baia-de-Arieș, la 15 Dec. 1937.

Oficiul protopopesc ort. român al tractului Lupșa, cu sediul în Baia-de-Arieș, în înțelegere cu consiliul parohial.

Vasile Span, protopop.

Oficiu Protopopesc ort. român al tractului Huedin

Nr. 1108/1937 (52) 1—3

Concurs din oficiu.

În conformitate cu Actul ven. Consiliu eparhial ort. român din Cluj, Nr. 8347/1937, pentru întregirea postului pe paroh în parohia de cl. III. *Dânc*, protopopiatul Huedin, se publică concurs din oficiu cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Întregirea de salar dela stat, conform coalei B).
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială de 20 jugh.
4. Câte o măsură de grâu sau porumb dela fiecare familie (cca 100).
5. Stola uzitată.

Candidații după ce vor prezenta act de învoire dela P. Sf. nostru Episcop de a putea concura la aceasta parohie, își vor înainta cere-

rite cu documentele necesare subsemnatului oficiu protopopesc în termen reglementar și cu prealabila noastră încuviințare se vor prezenta în parohie pentru a cânta, respective a servi, precum și a face cunoștință cu credincioșii.

Huedin, la 14 Decembrie 1937.

Aurel Muntean, protopop.

Oficiu Protopopesc ort. român al tractului Huedin.

Nr. 1106/1937 (51) 1—3

Concurs din oficiu.

În conformitate cu Actul ven. Consiliu eparhial ort. român din Cluj, Nr. 8346/1937 pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. II, *Dumbrava*, protopopiatul Huedin, se publică concurs din oficiu cu termen de 30 zile dela prima apariție în gazeta oficială „Renașterea“ din Cluj.

Venitele împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Casă parohială și clădirile de lipsă.
2. Sesiune parohială 32 jugăre.
3. O vică cereale, dela fiecare familie (circa 80 familii), din care $\frac{1}{3}$ e a cantorului și $\frac{1}{10}$ a crâșnicului.
4. Întregirea salarului dela Stat conform coalei B).

Cererile de concurs întocmite conform normelor în vigoare împreună cu actul de învoire prealabilă a P. Sf. Sale Episcopului Nicolae al Clujului, se vor înainta subsemnatului oficiu în termen reglementar. Reflecțanții cu avizul subsemnatului se vor prezenta în parohie pentru a cânta și predica, eventual a celebra Sf. Liturghie și pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Huedin, la 14 Decembrie 1937.

Aurel Muntean, protopop.

Nr. 288/1937 (50) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea parohiei vacante *Orăști*, din protopopiatul Lupșa, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Preotul numit va beneficia de următoarele venituri:

1. Salar dela Stat conform calificăției.
2. Stolele obișnuite.
3. Locuință corăspunzătoare, clădirile de lipsă și grădină de legumi.
4. Cimitirul cu pomi, 3 jugăre arător și 2 jugăre pășunat.
5. Câte o jumătate ferdelă grâu și porumb dela 115 familii, după starea materială, precum și câte 10 Lei dela fiecare familie, ca răscumpărare

AVIZ! Subsemnatul aduc la cunoștința O. Domni Preoți, că în atelierul meu de croitorie din Cluj, Str. Regina Maria 48, se confecționează: **REVERENZI PREOTEȘTI** din stoffe fine, cu prețul dela 1500 Lei; **ORNATE CU GALON FIN** dela 3600 Lei; **PRAPORI** cu prețuri moderate, — precum și **costume bărbătești**.

Rog binevoitorul sprijin al On. preoțimii, garantând de confecționarea frumoasă și durabilă.

(43) 5—5

a zilei de clacă. Acest venit să împarte dela 20 familii cantorului și dela 10 familii crâșnicului.

Concurenții își vor trimite cererile, prevăzute cu documentele de lipsă, dintre cari nu poate lipsi actul de învoire a Prea Sfinției Sale Episcopului, în termenul amintit mai sus, scrisului oficiu.

În parohie candidații să pot prezenta după prealabilă avizare a acestui oficiu.

Baia-de-Arieș, la 10 Dec. 1937.

Oficiul protopopesc a tractului Lupșa în înțelegere cu consiliul parohial.

Vasile Șpan, protopop.

Nr. 693/1937 (49) 1—3

Concurs repetit.

Pentru întregirea parohiei vacante *Mogoș-Valea-Barnei*, din protopopiatul Lupșa, să publică concurs repetit cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform calificăției.
2. Stolele obișnuite în parohie.
3. O miertă de bucate (jumătate ferdelă) dela fiecare fum, grâu sau porumb după starea familiei.
4. O zi de lucru.
5. Folosința fânului din cimitir, circa un jugăr.
6. Până la edificarea caselor parohiale, preotul va locui în edificiul școlii.

Concurenții, cari trebuie să aibă învoirea Prea Sfinției Sale Episcopului, își vor trimite actele de concurs la acest oficiu, și cu prealabila încuviințare a scrisului să vor putea apoi prezenta în parohia, spre a face cunoștință cu enoriașii.

Baia-de-Arieș la 8 Dec. 1937.

Oficiul protopopesc ort. român Lupșa, cu sediul în Baia de Arieș, în înțelegere cu organele parohiale.

Vasile Span, protopop.

Nr. 725/1937 prot. (48) 1—3

Concurs

Se publică din nou concurs pentru întregirea parohiei *Iernut* cu filia *Lechința-de-Mureș*, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială 13 jug. în parohia matre și 10 jug. în filie. Total 23 jug. pământ productiv.

4. Stola îndatinată.

Candidații își vor înainta cererea cu documentele necesare oficiului nostru protopopesc în termenul fixat și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie pentru a se face cunoscuți poporului.

În candidare vor fi admiși numai candidații, cari au pregătirea pentru parohii de cl. I, și vor prezenta act de învoire dela P. S. nostru Episcop.

Luduș, la 7 Decembrie 1937.

In înțelegere cu consiliul parohial,

R. Popa, protopop.

Oficiu protopopesc ort. român al Dejului.

Nr. 882—1937. (46) 3—3

Concurs din oficiu.

Pentru întregirea parohiei *Leurda-Gârboului* cu filiala *Guga* de clasa III-a din protopopiatul Dejului cu preot de mir se publică concurs din oficiu cu termen de 30 de zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela stat, fiind parohia bugetată.
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială de 11 jug. fânaș și arător. (Prin reforma agrară se va complectă sesiunea conform legii, fiind pământ expropriat).
4. Lemne de foc din pădurea comunală.
5. Stola obicinuită.

Candidații își vor înainta cererile Ven. Consiliu Eparhial și cu încuviințarea Prea Sfințitului Episcop, cu avizul protopopului tractual se vor putea prezenta și în parohie pentru a lua informațiile la fața locului și a face cunoștință cu credincioșii.

Cluj, în 10 Noembrie 1937.

Consiliul eparhial.

(47) 3—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. III *Văleni*, protopopiatul Huedin, devenită vacantă prin abdicarea preotului Dr. Vasile Moldovan, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Întregirea de salar dela Stat, conform coalei B).
2. Locuință în natură.
3. Sesiune parohială de 15 jugăre.
4. Câte o măsură grâu sau porumb dela fiecare familie.
5. Stola uzitată.
6. Dreptul de lemne și pășunat egal cu ceilalți parohieni.

Candidații după ce vor prezenta act de învoire dela P. S. nostru Episcop de a putea concura la aceasta parohie, își vor înainta cererile cu documentele necesare subsemnatului oficiu protopopesc în termen reglementar și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie pentru a cânta, respectiv a servi, precum și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ort. român al Huedinului în înțelegere cu Consiliul parohial ort. român Văleni.

Huedin, la 21 Noembrie 1937.

Aurel Muntean, protopop.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj.